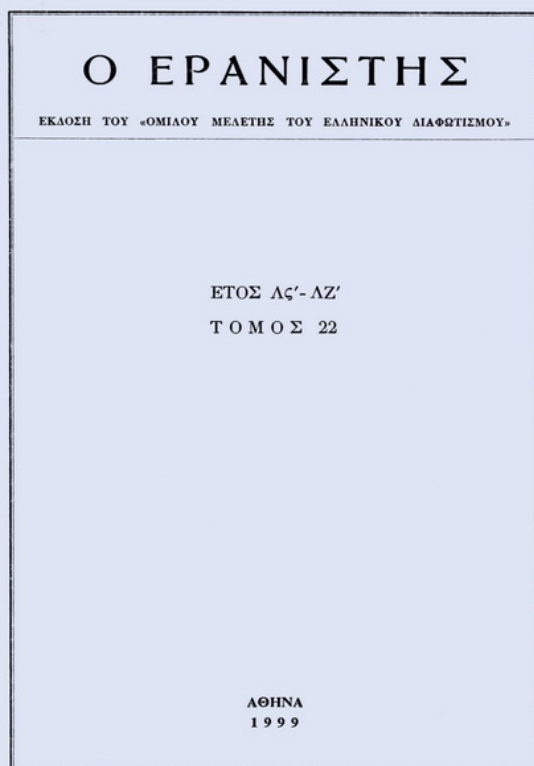

The Gleaner

Vol 22 (1999)

Άγνωστο ή ανύπαρκτο επώνυμο του Νικοδήμου του Αγιορείτη;

Κ. Γ. Πιτσάκης

doi: [10.12681/er.193](https://doi.org/10.12681/er.193)

To cite this article:

Πιτσάκης Κ. Γ. (1999). Άγνωστο ή ανύπαρκτο επώνυμο του Νικοδήμου του Αγιορείτη;. *The Gleaner*, 22, 270–272.
<https://doi.org/10.12681/er.193>

καὶ ἐνίσχυε προφανῶς τὶς θέσεις τοῦ Βούλγαρη, δὲν ὑπάρχει στὸ ἐλληνικὸ πρωτότυπο, τὸ ὁποῖο εἶχαμε ὑπόψη μας. Δὲν εἴμαστε ὅμως σίγουροι πρὸς τὸ παρὸν ἂν ὄντως πρόκειται περὶ μεταγενέστερης προσθήκης στὴ γαλλικὴ μετάφραση τῶν *Στοχασμῶν*. Πιθανὸν δὲ εἶναι ἡ παράλειψη αὐτὴ νὰ ὀφείλεται στὸ γεγονὸς ὅτι στὰ σωζόμενα γνωστὰ ἐλληνικὰ πρωτότυπα λείπει ἡ σελίδα τοῦ τίτλου· ἐνδεχομένως δὲ νὰ λείπει μαζί της καὶ τὸ τελευταῖο φύλλο τοῦ ἔργου, ὅπου ὑπῆρχε καὶ τὸ ἐν λόγῳ παράθεμα τοῦ Leibniz. Τέλος, στὸ γαλλικὸ τίτλο τοῦ ἀντιτύπου τοῦ Göttingen (βλ. ἐδῶ, σ. 266) ὑπάρχει ἐπίσης καὶ ἡ ἀκόλουθη χειρόγραφη σημείωση ἐνὸς ἀγνώστου κατόχου τοῦ ἔργου, πιθανῶς δὲ τοῦ ἴδιου τοῦ Asch: «Aus dem Griechischen des Eugenios übersetzt». Ἐδῶ πρόκειται γιὰ σαφὴ ἀναφορὰ στὴ γαλλικὴ μετάφραση ἀπὸ τὸ ἐλληνικὸ πρωτότυπο τοῦ Εὐγενίου Βούλγαρη.²⁷

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ν. ΜΑΚΡΙΔΗΣ

ΑΓΝΩΣΤΟ "Η ΑΝΥΠΑΡΚΤΟ ΕΠΩΝΥΜΟ ΤΟΥ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗ;

ΣΤΗ ΓΝΩΣΤΗ ΑΞΙΟΛΟΓΗ *Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία ἀπ' ἀρχῆς μέχρι σήμερον* τοῦ Βασιλείου Στεφανίδου (χρησιμοποιῶ τὴ μεταθανάτια τέταρτη ἐκδόση, Ἀθήνα 1978, ἀνατύπωσιν ἐκ τῆς ἀναθεωρημένης ὑπὸ τοῦ συγγραφέως δευτέρας ἐκδόσεως τοῦ ἔτους 1959), καὶ στίς δύο περιπτώσεις ὅπου μνημονεύεται ὁ Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης (σ. 717, σ. 770-771), τὸ ὄνομά του συνοδεύεται ἀπὸ ἓνα ἀμάρτυρο ἄλλως, ὅσο γνωρίζω, ἐπώνυμο, τὸ ὁποῖο μάλιστα προτάσσεται ἐκεῖ τοῦ κοινοῦ προσωνυμίου «Ἀγιορείτης»: *Νικόδημος Χαγκαρίτης ἢ ὁ Ἀγιορείτης*. Ἐχομε πράγματι ἐδῶ ἓνα νέο, ἄγνωστο κατὰ τὰ λοιπά, ἐπώνυμο τοῦ Νικοδήμου¹ (τοῦ ὁποίου πάντως τὸ πραγματικὸ οἰκογενειακὸ ὄνομα Καλιβούρτζης, στίς διάφορες παραλλαγές του,² παραδίδεται μὲ ἀσφάλεια); καί, στὴν περί-

27. Ἴσως ἡ ἀπλὴ αὐτὴ ἀναφορὰ τοῦ ὀνόματος «Eugenios» ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ἀποδοθεῖ τὸ ἔργο αὐτὸ (σὺν κατάλογο τῆς Κρατικῆς καὶ Πανεπιστημιακῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Göttingen) ἐσφαλμένα σὺν μητροπολίτῃ Κιέβου καὶ Γαλικίας Εὐγένιου (Evgenii), κατὰ κόσμον Evfimii Alekseevich Bolkhovitinov (1767-1837), ἓναν φίλο καὶ μετέπειτα βιογράφο τοῦ Βούλγαρη.

1. Οἱ συγγραφεῖς ποὺ ἐπαναλαμβάνουν τὴ μνεία αὐτὴ φαίνεται νὰ ἀντιμετωπίζουν τὸ Χαγκαρίτης μᾶλλον ὡς μία μορφή ἐπωνύμου ἢ κοσμικοῦ προσωνυμίου τοῦ Νικοδήμου, παρὰ ὡς μοναστικὸ προσωνύμιον προερχόμενον εἴτε ἀπὸ τὸ ὄνομα κάποιου μοναστηριακοῦ ιδρύματος ἐγκαταβίωσής του εἴτε ἀπὸ κάποια μοναστικὴ ιδιότητα· ἄλλωστε δὲν φαίνεται νὰ ὑπάρχει, στὸ Ἅγιον Ὄρος ἢ ἄλλου, ὄνομα ἀπὸ τὸ ὁποῖο θὰ μπορούσε νὰ προέλθει τέτοιον προσωνύμιον.

2. Καλ(λ)ιβούρτζης, Καλ(λ)ιβούρτσος. Ὁ Μανουὴλ Γεδεών, *Ἀγιοποιήσεις*:

πτωση αὐτή, ποιὰ εἶναι ἡ πηγή τοῦ Στεφανίδη; Τὴν ἐπισήμανση ὀφείλω σὲ ἔγκριτο σύγχρονο ἐρευνητὴ τοῦ ἔργου τοῦ Νικοδήμου, καὶ κυρίως τῶν κκονικοῦ περιεχομένου συγγραφῶν του, κατ' ἐξοχὴν βέβαια τοῦ Πηδάλιου, τὸν μητροπολίτη Σουηδίας κ. Παῦλο (Μενεβίσογλου).

Τὴ μνεία αὐτὴ εἶχε ἐντοπίσει καὶ ὁ C. Papoulidis, «Nicodème l'Hagiorite (1749-1809)», *Θεολογία* 37 (1966) 300 σημ. 18 [καὶ σὲ χωριστὴ ἀνατύπωση, Ἀθήνα 1967, σ. 8-9], ὁ ὁποῖος σημειώνει τὸ ἀξιοπερίεργο τῆς μαρτυρίας, χωρὶς καὶ νὰ προτείνει ἐρμηνεία τῆς: «Curieusement, Stephanidis dans la seconde édition³ de son *Histoire Ecclésiastique*, Athènes 1959, pp. 770-771 rapporte l'épître Chancaritis» [δὲν ἐπιχειρῶ διορθώσεις στὴν, οὕτως ἢ ἄλλως, πολὺ κακὴ ἐμφάνιση τοῦ γαλλικοῦ κειμένου· ἡ διδασκαρὶα διατριβῆ τοῦ ἴδιου, *Saint Nicodème l'Hagiorite (1749-1809): sa vie, son époque et son œuvre*, παραμένει, ὅσο γνωρίζω, ἀδημοσίευτη: βλ. αὐτόθι, σ. 298]. Ἀργότερα ὁ Βασ. Θ. Κοντοβάς, «Ἡ περὶ μνημοσύνων ἔρις καὶ ἡ διδασκαλία περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς ψυχῆς μετὰ θάνατον», *Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς* 71 (1988) 566, στὰ «Βιογραφικὰ σημειώματα περὶ τῶν ἡγετῶν τῆς κινήσεως» [= τῶν Κολλυβάδων], θέτει ὡς ὑπότιτλο τοῦ οἰκείου σημειώματος: «Νικόδημος Χαγκαρίτης-Ἀγιορείτης», ἀντλώντας προφανῶς ἀπὸ τὸν Στεφανίδη, ἀλλὰ χωρὶς καμία ἀναφορὰ ἢ ἐπεξήγηση, ἐνῶ στὸ κείμενό του μνημονεύει, ὀρθά, μόνον τὸ γνωστὸ οἰκογενειακὸ ὄνομα τοῦ Νικοδήμου: «κατὰ κόσμον Νικόλαος Καλλιβούρτζης». Πρόσφατα, τέλος, ὁ Π. Β. Πάσχος, «Ὁ ἅγιος Νικόδημος Ἀγιορείτης ὡς ἀγιολόγος», *Ἐκκλησία* 70 (1993) 630 σημ. 1, μνημονεύοντας τὸ οἰκογενειακὸ ὄνομα Καλλιβούρτζης ἢ Καλλιβούρτσης, σημειώνει: «Σπανιώτερα κάπως ἀναφέρεται καὶ ὡς Καλλιβούρτζης ἢ Χαγκαρίτης», μὲ παραπομπὴ στὸν Στεφανίδη καὶ στὸν Παπουλίδη, ἡ ὁποία ἀφορᾷ ὁμῶς μόνον στὸ δεῦτερο ὄνομα.

Καὶ τὸ μὲν Καλλισούρτζης ἀσφαλῶς δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μᾶς ἀπασχολήσει. Ἡ μορφή αὐτή, ὑπὸ τὴν ὁποία φέρεται τὸ ἐπώνυμο τοῦ Νικοδήμου στὸ οἰκεῖο ἄρθρο τῆς *MEE* 18, σ. 301 ποὺ ὑπογράφεται ἀπὸ τὸν Τ[ρύφωνα] Ε. Ε[ὐαγγελίδη], ἔχει προφανῶς προκύψει ἀπὸ ἀπλή, καὶ «παλαιολογικὰ» εὐεξήγητη, τυπογραφικὴ παρανόληση ἐνὸς β τοῦ χειρογράφου ὡς σ, στὸ γνωστὸ ἐπώνυμο Καλλιβούρτζης. Ἀλλὰ τὸ Χαγκαρίτης τοῦ Στεφανίδη (ἀφοῦ εἶναι βέβαιον ὅτι πηγὴ ὅλων τῶν νεώτερων σχετικῶν ἀναφορῶν εἶναι μόνον ὁ Στεφανίδης);

Δὲν ἔχω καμία σοβαρὴ ἀμφιβολία ὅτι πρόκειται γιὰ ἀνύπαρκτο ὄνομα. Ὁ τρόπος κατὰ τὸν ὁποῖο προσέκυψε μοῦ φαίνεται σαφής. Ὁ Στεφανίδης κάποτε εἶχε κάπου καταγράψει, πιθανῶς σὲ βιβλιογραφικὴ ἀναφορά, τὴν ξενόγλωσση μεταγραφὴ τῆς συνήθους μορφῆς τοῦ ὀνόματος τοῦ

τὸ καθεστὼς τῆς ἐν ἀγίοις συναριθμήσεως, Θεσσαλονίκη 1984, σ. 27 γράφει: Καλλιβούρσης.

3. Πράγματι πρόκειται γιὰ προσθήκη στὴ δευτέρη ἐκδοση (Ἀθήνα 1959) τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας· στὴν πρώτη ἐκδοση (Ἀθήνα 1948, σ. 661 καὶ 710, ἀντίστοιχα) ὁ Νικόδημος μνημονεύεται ἀπλῶς ὡς «ὁ Ἀγιορείτης».

Νικοδήμου: Nikodemos Hagiorites (πρβ. καὶ στὴ βιβλιογραφία πού περιέχεται στὴ σ. 744, ἢ σ. 685 τῆς πρώτης ἔκδοσης, τῆς Ἑκκλησιαστικῆς Ἱστορίας: Nicodemus Hagioritis). Στὸ δελτίο τοῦ ἡ λέξη Hagiorites, κακὰ σημειωμένη κατὰ τὴν ἀντιγραφὴ ἢ ἀπλῶς, τὸ πιθανότερο, βιαστικὰ γραμμμένη καὶ δυσανάγνωστη, φαίνεται κάπως σὰν Hagarites. "Ὅταν ὕστερα ἀπὸ καιρὸ (;) ὁ Στεφανίδης χρησιμοποίησε τὶς σημειώσεις τοῦ κατὰ τὴν ἐπεξεργασία τῆς δεύτερης ἔκδοσης τῆς Ἑκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, εἶχε πλέον λησμονήσει τὴν προέλευση τῆς περιεργῆς λέξης τοῦ δελτίου τοῦ, καί, σὲ μιὰ στιγμή ἀπροσεξίας πού δὲν τοῦ ἐπέτρεψε νὰ κάνει ἀμέσως τὴ σύνδεση μὲ τὴ λέξη «Ἀγιορείτης», πίστεψε ὅτι εἶχε κάπου βρεῖ καὶ σημειώσει στὸ παρελθόν, ἀπὸ ξενόγλωσσο κείμενο, τὸ ἐπώνυμο τοῦ Νικοδήμου. Δὲν εἶχε παρὰ νὰ τὸ «ἐπαναμεταγράψει» στὰ ἑλληνικά: Hagarites > Χαγκαρίτης. Ἡ παραδρομὴ πέρασε ἔκτοτε ἀπαρατήρητη.

Κ. Γ. ΠΙΤΣΑΚΗΣ

ΓΙΑ ΤΟ ΒΑΡΕΙ ΤΟΥ ΡΗΓΑ

ΤΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΑΥΤΟ ἀναφέρεται σὲ δημοσίευμα τοῦ κ. Κώστα Σαρδελῆ στὸ *Ρόπτρο τοῦ Βόλου*, 8 (Μάρτιος-Ἀπρίλιος 1994) 26-27: «Ὁ Θεὸς ὁπότεν θέλει ἔξαφνα τὸν Ρήγα στέλλει».

Ὁ κ. Κώστας Σαρδελῆς, παρουσιάζοντας τὸ θέμα τοῦ, γράφει: «αὐτὲς τὶς μέρες ψάχνοντας τὴν ἐφημερίδα *Αἰὼν* βρῆκα μιὰ παράδοση γιὰ τὸ Ρήγα τὸ Βελεστινῆ, πού ἴσως νὰ εἶναι ἄγνωστη ἢ ἐλάχιστα γνωστὴ, γι' αὐτὸ θεώρησα σκόπιμο νὰ τὴν ἀποθησαυρίσω. Μιὰ φορὰ, λέει ἡ παράδοση, πού ὁ Ρήγας κυρβόταν, γιὰτὶ τὸν δῖωκαν, βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ ἐπισκεφθεῖ κάποιο φίλο τοῦ, πού ἦταν ἐκεῖ κοντά, καὶ σοφίστηκε νὰ μπεῖ σ' ἓνα βαρέλι καὶ νὰ τὸ κυλήσει ὡς τὸ φίλο τοῦ. Ἔτσι κι ἔκαμε, καὶ μάλιστα μὲ ἐπιτυχίαν». Ἡ ἐφημερίδα δίνει στὸ φ. τῆς 3.1.1875, σ. 3, τὸ τρίστιχο πού θεωρεῖ ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὴν παράδοση αὐτὴ:

Ὁ Θεός, ὁπότεν θέλη,
ἔξαφνα τὸν Ρήγα στέλλει
σ' ἓνα στρογγυλὸ βαρέλι·

καὶ στὸ φ. τῆς 9.1.1875, σ. 4, τὴν τετράστιχη παραλλαγή:

Ὁ Θεός ὁπότεν θέλη,
διὰ τ' ἀπειρά του τέλη,
ἔξαφνα τὸν Ρήγα στέλλει
σ' ἓνα στρογγυλὸ βαρέλι.

Καὶ συμπεραίνει ὁ κ. Σαρδελῆς:

«Βέβαια ὁ Ρήγας εἶναι μιὰ θρυλικὴ μορφή τοῦ ἐν αἰχμαλωσίᾳ, ἀλλὰ